

muner kræve jo nu et overordentlig betydeligt Arbejde af dem, der skulle lede deres Anliggender, jo mere Lovgivningen bliver vidtløftig og indviklet, og jo flere Forhold der inddrages under Kommunernes Forsorg. Men disse Kommuners Stilling er ganske anderledes end de fleste andres. Det er i Virkeligheden Byer, som skulle administreres efter Landets Administrationslove, og det kan ikke gaa i Længden. Efterhaanden som de Mænd, der i længere Tid have haft med disse Kommuners Anliggender at gøre, og som have vokset sig ind i deres stedse større og mere indviklede Forhold, efterhaanden som de falde bort, bliver det vanskeligere at skaffe nogle, som tør træde i deres Sted og paa tage sig Ansvaret for Ledelsen. Man trænger til en virkelig Embedsstand, til lønnede Kræfter, som kunne gøre det Arbejde, som hidtil er blevet udført frivilligt og ulønnet. Men dertil kommer saa, for disse Kommuners Vedkommende det andet Forhold, at de ere Naboeer til en meget stor By. Beboerne af dem ere for en stor Del saadanne, der have haft deres Ophold i Kjøbenhavn, og som ere forvante fra deres Ophold i Kjøbenhavn, og som nu til de Landkommuner, de flytte ud i, stille de samme Krav, som de saa opfyldte i den større Kommune. Dette er noget, som vi Kjøbenhavnere kunne se paa med en vis Skadefryd, vi kunne sige: Det have de Godtfolk godt af at se, at man ikke kan faa noget gratis her i Verden; naar disse Mennesker ere flyttede ud for at slippe med mindre Skat. Naar disse Mennesker ere flyttede ud for at slippe med en mindre Skat, end de havde før, have de godt af at se, at det ikke lader sig opføre. De kunne ikke faa deres Gader saa vel brolagte, saa vel vedligeholdte, saa vel renholdte og vandede, de kunne ikke faa deres Hospitalsforhold saa gunstige, de kunne ikke faa Gaderne saa vel belyste, Kloakvæsenet saa godt ordnet, og deres Gas- og Vandforsyning o. s. v. ordnet saaledes, som det sker i en By. Det kan man jo godt sige, hvis man saa egoistisk paa Sagen, men fra vedkommende Beboers Side er det højest forklarligt, at de blive misfornøjede med Tilstanden; vedkommende Kommuner nødes til at gøre noget i lignende Retning, som Købstæderne maa gøre, som Kjøbenhavn maa gøre, men Midlerne ere utilstrækkelige, Kommunerne blive bebyrdede, og Tilstanden bliver dog utilfredsstillende; man optager Laan, af hvilke man har Vanskelighed ved at svare Rente og Afdrag, man

paalægger Skatter, som Beboerne næsten ikke kunne svare, Tilstanden bliver uholdbar og mere og mere uholdbar, jo længere Tiden gaar. Endelig er der jo dette Forhold, at selve den Omstændighed, at det er Nabokommunen til en stor By, gør Forholdene særlig vanskelige, idet Nærheden til Byen gør den offentlige Sikkerhed vanskelig at opretholde; der kræves Politifattiglovgivningen kræver store Byrder af saadanne Kommuner, just fordi de ligge nær op til en stor By.

At Ønsket om at blive indlemmet i Kjøbenhavn derfor er saa stærkt i vore Nabokommuner er ganske naturligt; det kan langt mere omtvistes, om man fra *Kjøbenhavns* Side har gjort rigtigt i saa ubetinget at tiltræde disse Forslag. Det er heller ikke sket uden meget store Tvivl. Ærede Medlemmer, som have gjort sig bekendt med Lovforslaget og de dertil føjede Bilag, ville have kunnet læse gennem den Udvalgsbetænkning, som er afgiven af det af Borgerrepræsentationen i Kjøbenhavn nedsatte Udvalg, hvor stærk Tvivlen er, og med hvor store Betæneligheder man er gaaet ind paa disse Indlemmelser. Men hvis ærede Medlemmer endvidere havde fulgt Forhandlingerne oppe i Kjøbenhavns Borgerrepræsentation, ville de ogsaa der have bemærket Udtalelser, som vare endnu langt mere yderliggaaende i denne Retning, Udtalelser, som i Virkeligheden konkluderede derhen, at man burde sige nej til disse Forslag. Jeg sigter særlig til et udførligt og fortræffeligt Foredrag af Overretssagfører Oscar Johansen i Kjøbenhavns Borgerrepræsentations Møde den 30te Oktober 1899, i hvilket han med Styrke fremhævede alt, hvad der fra et kjøbenhavnsk Standpunkt kunde tale imod denne Sags Gennemførelse, og han sluttede med at sige: Ja, hvis Lovgivningsmagten kom til os med en Silkesnor, bleve vi jo nødte til at lyste og hænge os i den, men at vi selv skulle være med til at flette Snoren, er dog næsten for meget forlangt. — Disse Indvendinger, disse Tvivlsmaal, ere i høj Grad begrundede; særlig under den øjeblikkelige Stilling kan der ikke være Tvivl om, at det er et betydeligt finansielt Offer, som Kjøbenhavns Kommune bringer ved at samtykke i Indlemmelsen. Overhovedet vilde det være aldeles umuligt at gøre det, hvis vi havde Mistvivl om Staden Kjøbenhavns Fremtid. Men det er jo saa, at selvfølgelig har Kjøbenhavn ikke taget sin Beslutning udelukkende af Medfølelse, udelukkende af en Retfærdighedsfølelse over for de smaa Kommuner, selvfølgelig ikke!